

útok proti synovi V. Je tu tedy dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 c) tr. p. Preto najvyšší súd vyhovel zmätočnej sťažnosti, uznal obžalovaného vinným a kvalifikoval jeho čin podľa obžaloby za zločin podľa § 301 a vety 1 § 306 tr. z., pretože obžalovaný úmyselne, avšak bez úmyslu usmrtenia telesne bantoval svojho otca a tým zapríčinil jeho smrť.

Čís. 5182.

Riadičovi motorového vozidla nel'ze klásť za vinu nedbalosť, spocívajúcu v tom, že nepredvídal, že mu môže z protiídúceho povozu niekto skočiť priamo do jeho vozidla.

(Rozh. zo dňa 8. januára 1935, Zm IV 246/34.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti M. W., obžalovanému z prečinu usmrtenia človeka, vyhovel zmätočnej sťažnosti osobitného obhájcu, z dôvodu zmätočnosti označeného v § 385 čís. 1a) tr. p. zrušil rozsudky oboch súdov nižších a na základe § 326 čís. 1 tr. p. oslobodil obžalovaného M. W. od obžaloby pre prečin usmrtenia človeka podľa §§ 290 a 291 tr. z.

Z dôvodov:

Proti rozsudku vrchného súdu podal zmätočnú sťažnosť osobitný obhájca obžalovaného na základe § 385 čís. 1 a), 3 tr. p. V smysle § 385 čís. 1a) tr. p. za dôvod zmätočnosti uplatňuje sťažovateľ, že obžalovaného neobťažuje vraj neopatrnosť, medzi jeho činom a smrťou poškodeného niet vraj príčinnej súvislosti, preto vrchný súd sa mýlil, keď obžalovaného za vinného uznal z prečinu podľa § 290 tr. z. Zmätočná sťažnosť je základná.

Podľa zistených skutočností na hradskej zo zadnej časti voza svahom dolu idúceho skočil poškodený do vnútornej časti hradskej priamo do auta obžalovaného proti povozu takým spôsobom vedeného, že medzi povozom a autom zostal priestor asi $\frac{1}{2}$ — $\frac{3}{4}$ m voľný. Ako poškodený soskočil s voza, bol hneď zachytený autom a utrpel na hlave smrteľný úraz. Mylný je už názor vrchného súdu, že by poškodeného nebola obťažovala neopatrnosť. Nielen vodičia automobilov a iných vozidiel, avšak každý, kto vstúpi na verejnú cestu, má zachovávať opatrnosť, ktorú vyžaduje bezpečnosť premávky. Soskočiť s idúceho voza je čin sám v sebe nebezpečný a neopatrný. Nedbalosť poškodeného bola veľká, lebo skočil s voza do jazdnej dráhy automobilu proti vozu sa blížiacemu, ačkoľvek dej sa odohral za bieleho dňa, v obci na rovnej ceste, poškodený tedy pri najmenej pozornosti bol by musel zbadáť, že sa blíži auto. Vrchný súd má za to, že obžalovaný jednal nedbale, lebo v obci viedol auto 20—25 km rychlosťou, hoci dráha nebola voľná, ďalej, že nezmiernil rychlosť auta až na rychlosť 6 km-ovú pri stretnutí sa s povozom koňmi ťahaným, a že nemyslel na to, že poškodený môže skočiť s voza, alebo že voľakto môže zpoza voza skočiť do jazdnej dráhy auta. Najvyšší súd nesúhlasí s názorom vrchného súdu. Neboly zistené skutočnosti, ktoré by poukázaly na to, že obžalovaný mohol

predvídať, že poškodený skočí mu s voza p r i a m o d o a u t a. Na takú nesmyselnú neopatrnosť poškodeného nebol by musel myslieť obžalovaný ani vtedy, keby bol zbadal, že voľakto volá poškodeného, aby sostúpil s voza. Neobťažuje tedy obžalovaného neopatrnosť preto, že nezastavil auto pri stretnutí sa s povozom pred skokom poškodeného a že nevyhýbal vozu na takú vzdialenosť, aby poškodený vôbec nemohol skočiť do dráhy auta. Čo sa však týka tej okolnosti, že obžalovaný išiel podľa okolnosti prípadu nedovolenou rychlosťou, táto nie je v príčinnej súvislosti so smrťou poškodeného, lebo tento skočil náhle do auta, bol by mohol tedy utrpeť smrteľný úraz aj vtedy, keby obžalovaný bol viedol svoje auto menšou rychlosťou, než ktorou išiel. Nežze tedy vyrieknuť, že obžalovaný zapríčinil svojou nedbalosťou smrť poškodeného. Preto mýlili sa sudy nižších stolíc, keď uznaly obžalovaného vinným z prečinu usmrtenia človeka. Najvyšší súd tedy vyhovel zmätočnej sťažnosti, pokračoval podľa § 33 odst. 1 por. nov. a oslobodil obžalovaného od obžaloby.

Čís. 5183.

Ke skutkové podstatě přečinu podle § 17 čís. 1 al. 2 zák. na ochr. rep. stačí již přistoupení za člena sdružení státu nepřátelského, znal-li pachatel podvratný účel sdružení vytčený v § 17 čís. 1 al. 1 cit. zák.; další vlastní činnosti k tomuto způsobu trestného činu sdružování státu nepřátelského třeba není.

Trestně-právní činnost pachatelova při tomto způsobu deliktu končí teprve jeho vystoupením ze sdružení a teprve od této doby může počítí běh lhůty promlčecí; nezáleží na tom, že spolek již nevyvíjel té činnosti, pro kterou od počátku měl nebo později nabyt povahy tajné organizace, trval-li jen právně i fakticky, aniž od podvratných snah upustil.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1935, Zm I 447/33.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 14. března 1933, jímž byli obžalovaní R. P., E. K. a obviněný E. S. podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěni obžaloby pro přečin podle § 17 čís. 1 zák. čís. 50/23, příp. pro provinění podle § 3 zák. čís. 48/31 sb. z. a n. a § 17 čís. 1 zák. čís. 50/23 sb. z. a n., takto právem: Zmateční stížnosti se vyh o v u j e a napadený rozsudek se zrušuje jako zmatečný. Obžalovaní 1. R. P., 2. E. K., 3. E. S. jsou vinni, že všichni tři, znajíce účel tajné organizace »Nationalsozialistischer Jugendverband« v G., podvraceti samostatnost Československé republiky, k ní přistoupili a v ní jako členové setrvali až do dubna 1932. Tím spáchali přečin sdružování státu nepřátelského podle § 17 čís. 1, al. 2 zák. na ochr. rep.

Z d ů v o d ů:

Obžaloba vinila obžalované ze dvou trestných skutků: jednak, že založili v G. tajnou organizaci, jejímž účelem bylo podvraceti samo-